

Nói chuyện với sương sa

Tác giả : Áo Vàng BP 70

Khoảng sân thượng nhỏ bé này là thế giới của tôi. Ngồi ở đây, tôi nhìn ngày tháng trôi qua. Có những buổi sáng nao nức ngắm mặt trời ló dạng, nhiều buổi chiều tiếc nuối những tia nắng ấm áp cuối ngày. Một ngày trong đời sống của tôi là thế đấy.

Tôi còn làm được gì khi không xử dụng đôi chân bình thường nữa. Còn đâu những ngày rong chơi, những đêm quay cuồng trong tiếng nhạc. Mới 36 tuổi vẫn mang đầy nhựa sống, những ngày đầu tai nạn, tôi buồn đến tan nát lòng. Đã có những phút giây tôi chỉ muốn ngủ một giấc dài và không bao giờ thức dậy nữa. Cám ơn Thượng Đế đã cho tôi một người chồng biết cảm thông...

Cuộc sống của tôi dần dần có ý nghĩa trở lại. Tôi làm bạn với sách báo và truyền hình thường hơn. Những lúc khỏe khoắn, tôi thuê thuê may vá. Tùng cũng xin công ty chuyển qua một công việc cố định hơn, khỏi phải xa nhà thường xuyên. Chàng kiếm một người bà con xa về ở chung để săn sóc tôi. Có di Bấy lo cơm nước và việc nhà, đời sống gia đình tôi trở lại bình thường.

Tôi rất ít ra ngoài, mặc dầu Tùng vẫn hay rủ tôi đi ciné mỗi tuần, và chàng thường mang tôi về miền biển nghỉ hè. Chàng bỏ bớt những cuộc họp bạn để buổi tối ngồi bên tôi đọc sách hay làm việc những lúc tôi xem tivi.

Những chiều thứ sáu, con bé Vân nghỉ học, nó thường đến thăm tôi và ở lại rất lâu. Nhiều khi hai cô cháu ngồi nhâm nhi cà phê hàng giờ và nói đủ thứ chuyện 'đời'.

Là con gái út của một cặp bạn cao niên, chồng tôi quen biết từ thuở chưa lập gia đình. Ngày hôn lễ chúng tôi, nó còn cài nơ vàng trên tóc, chạy tung tăng... Thế mà nay, đã sáu năm rồi, tôi chưa sanh con thì tai nạn xảy đến cho tôi trong chuyến đi trượt tuyết. Những năm qua tôi ngồi một chỗ, nhìn nó lớn lên như một bông hoa hướng dương rực rỡ dưới ánh mặt trời, mà ngậm ngùi cho hoàn cảnh của mình...

Có lẽ nó còn thân với tôi hơn cả ba mẹ, vì những khi tâm sự về bạn trai bạn gái, tôi rất cởi mở và thông cảm như một người chị cả.

Từ đầu khóa học năm nay nó vào Cegep, chắc cô nàng bận bịu lắm. Thế nhưng không lại thăm tôi đều mỗi tuần, con bé cũng ráng điện thoại:

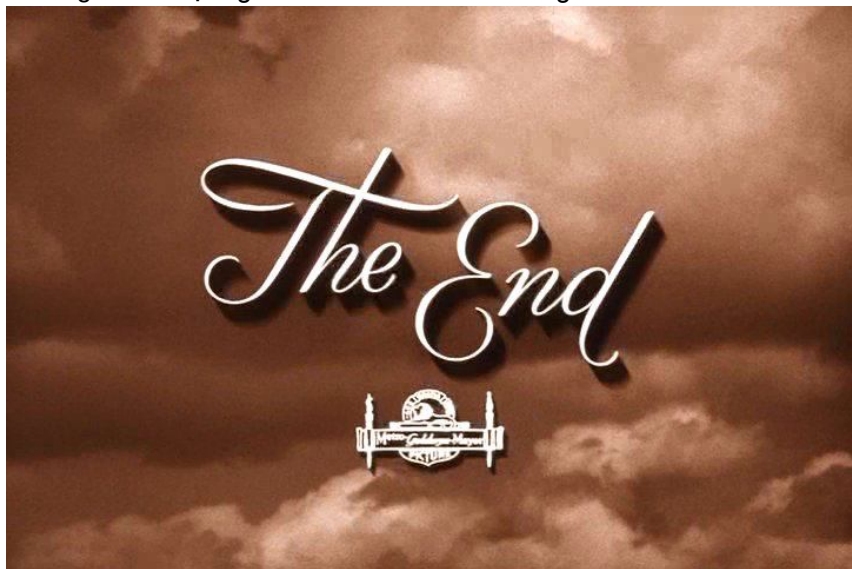
- Alo, thưa cô. Chiều nay cháu lại phải chạy cours nên không ghé. Cô có buồn không?

- Đâu có sao. Cô đang đang đọc một cuốn truyện hay đây. Ráng học đi nhé. Khi nào rảnh mình lại gặp nhau.

- Vâng, cháu có mua mấy cuốn báo cho cô rồi. Nếu chú lên nhà, cháu sẽ gửi về nghe cô. Cháu bye cô.

Thế đó, con bé đến là cả một mùa xuân ấm áp mang theo, tràn đầy sức sống. Khi con bé già từ, chung quanh tôi chỉ còn lại im lặng, trống không...

Buông điện thoại, tôi suy nghĩ vẩn vơ... Không chừng cô nàng bắt đầu có kếp, kiếm chuyện để khỏi đến thăm 'bà cô tàn tật' này chứ gì. Đi chơi với bạn trai dĩ nhiên là hấp dẫn hơn nhiều chứ. Lần sau gặp lại con bé, tôi hỏi thăm: Sao? Cháu đi học có nhiều cây si không? Nó bủ môi nhõng nhẽo: Tụi con trai Cegep nhì đồng lắm cô ạ. Con chẳng thấy đứa nào beau cả! Với lại phải học nhiều kẻo không vào được médecine chắc ba mẹ dũa cô ời.

Cả tháng rồi tôi chưa ra phố. Chị Linh đến thăm và lôi kéo tôi cho bằng được xuống Sainte Catherine ngắm người. Ừ, thì cũng phải sortir chút đỉnh. Hai chị em vào tiệm kem tán dóc cả buổi chiều. Bên kia đường có một rạp chiếu bóng nho nhỏ. Ngày xưa, lúc còn sinh viên, đám bạn chúng tôi thường kéo nhau đi xem phim những buổi chiều không có cours. Lần đầu tiên Tùng nắm tay tôi cũng tại chốn này. Tôi còn nhớ mình đang mê mải với một cảnh nóng bỏng trên màn ảnh, chợt cảm thấy hơi ấm bên cánh tay, rồi bàn tay ai đó chạm vào tay tôi và nắm chặt, không buông... Trời đất! Tôi không dám liếc ngang để nhìn xem ai đang ngồi cạnh mình. Lũ chúng tôi nằm đũa chơi thân với nhau, cô bạn Ái Hồng dễ thương của tôi thì đã có anh chàng Trung trong nhóm xí phần rồi, còn lại tôi với hai ông lừng khừng và ham chơi, chưa bao giờ tôi có ý nghĩ sẽ chọn một trong hai chàng này để nâng khăn sửa túi về sau... Thế mà nợ duyên buộc nhau vào từ đây...

Xuất hát vừa vãn, người chen lấn tủa ra về. Tôi tò mò nhìn sang bên đường để xem tựa phim gì mà khán giả đi đông thế. Trong dòng người lũ lượt, hình như tôi thấy mái tóc thân quen... Có phải chồng tôi đó không? Anh đang khoác tay một cô gái rất trẻ... Tôi chồm người về cửa sổ để nhìn rõ hơn, bỏ dở chuyện trò... Chị Linh ngạc nhiên, nhìn theo ánh mắt tôi, Chị cũng vừa nhận ra một sự việc... Chị nắm lấy tay tôi... Và thế là buổi đi chơi vui vẻ của hai chị em chấm dứt. Tôi trầm ngâm... Cuộc đời thoái hết hứng thú, chỉ là những câu không đầu vào đâu... Rồi không dẫn lòng được, chị Linh cũng phải lên tiếng:

- Có phải là con bé Vân không?
Tôi gật đầu, - Hình như vậy.

Tôi không muốn nói nhiều nên lảng qua đề tài khác. Lúc đưa tôi về, chị còn quảng vai tôi lắc nhẹ mà không nói gì thêm. Tôi biết chị đang hối hận chiều nay đã rủ tôi đi chơi. Tánh người chị tôi bao giờ cũng thế. Tôi cười tươi cho chị yên lòng và chúc tối nay ngủ ngon.

Mỗi ngày, chị Linh điện thoại thăm tôi. Có lẽ chị sợ tôi buồn rồi sẽ làm những chuyện đáng tiếc chẳng? Có thể lắm, nếu chuyện xảy đến lúc tôi mới bị tai nạn kia. Nhưng qua năm tháng dài, tôi có quá nhiều thì giờ để suy tư. Tôi đã nghĩ rất tận những hoàn cảnh trái ngang có thể xảy đến... cho hạnh phúc của chàng và tôi.

Nói về bốn phận làm chồng, Tùng là một người hoàn toàn. Tôi còn trách vào ai được khi mình đã không làm đầy đủ vai trò một người vợ. Tánh Tùng xưa nay vẫn trầm lặng nên tôi khó thấy những thay đổi ở chàng. Có chăng là chàng săn sóc tôi nhiều hơn ngày trước.

Vì vậy điều bí mật nhìn thấy, tôi vẫn giữ kín trong lòng. Tôi lén nhìn chàng lúc ăn, lúc ngủ để tự hỏi Tùng của tôi có thay đổi gì không? Chẳng thấy gì cả. Nhưng tôi tránh không nhắc đến con bé với chàng nữa. Tôi không muốn làm chàng bối rối. Tôi có ghen không đây? Hình như có. Không đâu, tôi vẫn ray rức trong lòng là không đem lại cho Tùng hạnh phúc vĩnh cửu. (Tùng vẫn an ủi tôi rằng em lúc nào cũng có ý nghĩ điên rồ). Biết đâu hiện tại Tùng đang tràn đầy hạnh phúc, tại sao mình nỡ phá vỡ nó? Nhưng tôi biết chắc một điều là tôi đang buồn lắm. Một cái gì mất mát đâu đây...

Điều khó cho tôi là làm sao giữ cho được thái độ vô tư, mỗi khi Vân ghé chơi, sau lần gặp đó. Chiều nay, lúc Vân từ gĩa, câu nói cuối cùng vẫn còn vang trong tôi: cháu thích cái thế giới êm ả của cô thật. Tôi tự hỏi, con bé thốt ra câu này có phải vì thương hại mà an ủi tôi chăng? Hoặc gĩa, nó tự an ủi chính nó, cho rằng cái thế giới êm ả này của tôi sẽ không bao giờ bị khuấy động, và chẳng bao giờ biết đến những sinh hoạt bên ngoài, trong đó có con bé và chồng tôi...

Mặt trời đã tắt. Bóng đêm phủ xuống, bao vây dần cây cỏ. Đường phố, xe cộ đã lên đèn. Tiếng dì Bầy gọi tôi vào nhà vì sương chiều bắt đầu thấm lạnh.

Tôi vẫn lười biếng dựa lưng bên ghế, chưa buồn nhúc nhích. Xa xa, hướng cầu ra xa lộ, xe nối đuôi nhau lấp lánh như con rồng đang vẩy mình uốn lượn không ngừng. Tôi hình dung cả một sự sống nhộn nhịp nhằng dưới chân thành phố. Cũng như thời khắc đồng hồ, chiếc kim di động mãi, có ngừng đâu. Tất cả đều đi qua... Chỉ mình tôi đứng lại. Bỗng nhiên chiều nay, tôi muốn linh hồn được một chuyến đi xa....

Áo Vàng